

NADPRIRODZENÍ NEPRIATELIA

Stromy, ktoré mali dávno vyschnúť. Pohyb, kde mala vládnuť mervosť. Postava vo dverách dávno opustenej citadely.

Na mieste, ktoré mala obývať len prázdnota a stará smrť, sa objavila... *ona*.

Lazlo najprv zapochyboval, či bdie. Bohyňa zúfalstva je mŕtva a on sníva. Vedel však, že aspoň to druhé nie je pravda. Postrehol, že Eril-Fane vedľa neho náhle zmeravel, jeho mohutná ruka skamenela na rukováti hrešteka vytaseného len do polovice. Azareen nezaváhala, jej zbraň vykĺzla z puzdra so smrtiacim zarinčaním.

Vnímal to však len periférne. Nevládal sa obrátiť a poriadne na nich pozrieť. Nedokázal odtrhnúť oči od *nej*.

Červené kvety vo vlasoch, zúfalstvo vo vytreštených očiach. Jej hlas prerazil tunel vzduchom, zaškrípala ako hrdzavá reťaz kotvy na navijaku. Čomusi vzdorovala. Zrazu ju zozadu zovrela ruky. *Čie ruky?* Pridržala sa okrajov dverí, ale nemali žiaden rám, hladké mezzartium jej neposkytlo oporu a rúk bolo príliš veľa, chmátali ju za ramená, pleciami aj vlasy. Nemala sa čoho zachytiť.

Lazlo jej chcel skočiť na pomoc. Stretli sa im oči. Jej pohľad ho zasiahol ako blesk. Jej chrapľavý výkrik sa ešte vždy ozýval – *Preč!* – a vzápätí zmizla, strhli ju späť do citadely.

A iní sa odtiaľ vyvalili.

Soulzeren preradila na spätný pohon, len čo začula výkrik a sane sa pomaličky pohli dozadu. „Pomaličky“ bola ich jediná možná rýchlosť, pokiaľ ich nepoháňal svieži vietor v plachte. Lazlo stál, ako keby zapustil korene, a dokonale precítil rozsah vlastnej bezmocnosti, keď sa na nich vrhli nepriatelia. Hýbali sa nadprirodzene rýchlo, leteli k nim ako vystrelení z katapultu. Nemal meč, ktorý by vytrasil, mohol iba stáť a prizerať sa. Eril-Fane a Azareen sa postavili pred neho a Soulzeren, vlastným telom ich chránili pred bizarným útokom. Príliš početní, príliš rýchli. Nepriatelia sa rojili ako včely z úľa. Lazlo nevedel pochopiť, čo vlastne vidí. Valili sa k nim. Rýchlo.

Dorazili.

Cveng ocele. Rinčanie sa mu zarezalo priamo do srdca. Nemohol predsa v takej búrke ocele stáť s prázdnyimi rukami, bezmocný. Zbrane navyše nemali. Nenašiel nič, len palicu obalenú mäkkou látkou, ktorú Soulzeren používala pri pristávaní, aby sane odtláčila od prekážok. Schmatol ju a postavil sa čelom k šarvátke.

Útočníci mali nože, nie meče, jednoduché kuchynské nože s oveľa kratším dosahom, museli teda bojovníkom vojsť priamo do rany. Keby to boli obyčajní protivníci, možno by sa proti nim dalo brániť širokými, vodorovnými sekmi, ktoré by rozpárali brucho aj dvom či trom naraz. Tizerkáni však nebojovali s obyčajnými protivníkmi. Na prvý pohľad bolo jasné, že to nie sú vojaci: muži a ženy rôzneho veku, niektorí bielovlasí, iní sotva dospelí.

Eril-Fane a Azareen odrážali údery, zhadzovali kuchynské nože na kovový povrch terasy, nad ktorou sa sane ešte vždy vznášali. Pri pohľade na jednu starenu Azareen zalapala po dychu a Lazlo si všimol, ako jej ruka s mečom zrazu ovisla k boku. „Babka?“ hlesla ohromene. Lazlo ani nežmurkol, zhrozene sledoval, ako starena dvíha ostnatý tlčík na mäso a širokým oblúkom ho spúšťa Azareen priamo na hlavu.

Lazlo zareagoval podvedome, mysleli zaňho ruky. Zdvihol palicu, práve včas. Tlčík vrazil do palice a palica do Azareeninej hlavy.

Lazlo tomu nevládal zabrániť, úder bol prisilný – neprirodzene silný na starenu. Palica obalená plátnom s mäkkou výplňou však zabránila tomu, aby sa tĺčik zasekol Azareen až do lebky. Ruka s mečom jej znovu ožila. Odsotila palicu a pokrútila hlavou, aby sa spamätala, a Lazlo videl...

Videl, že jej čepeľ preťala stareninu ruku, prešla ňou skrz-naskrz a... nič sa nestalo. Ruka, teda substancia, z ktorej pozostávala, sa jednoducho pretvorila, nechala zbraň prejsť a vzápätí sa znovu zacelila. Dokonca ani nevystrekla krv.

Zrazu všetko pochopil. Nepriatelia neboli smrteľní a nedalo sa im ublížiť.

Uvedomili si to všetci naraz, práve keď sane konečne odplachtili sponad terasy a vzdialenosť medzi nimi a kovovou rukou, ktorá držala armádu mŕtvych, sa začala zväčšovať.

Zdalo sa im, že unikli a môžu si vydýchnuť.

No mýlili sa. Útočníci sa na nich valili naďalej. Skákali z terasy, vzdialenosť pre nich nič neznamenala. Skákali do povetria a... nepadali.

Nedalo sa im uniknúť. Útočníci vrazili do saní. Z obrovskej kovovej dlane anjela sa valili duchovia ozbrojení nožmi a hákmi na mäso a tizerkáni ich údery odrážali. Lazlo stál medzi bojovníkmi a Soulzeren, s palicou v pohotovosti. Jeden útočník – fúzatý muž – prekĺzol z boku. Lazlo ho švihnutím palice preťal napoly, ale polovice sa znovu spojili ako v nočnej more. Spomenul si na tĺčik. Trik spočíval v zneškodnení zbrane. Znovu udrél palicou, tentoraz mužovi mieril na ruku. Vyrazil mu nôž, ktorý zhrkotal na palubu saní.

Nadprirodzená armáda nemala žiaden výcvik, ale čo na tom záležalo? Bolo ich nekonečné množstvo a nemohli zomrieť. Načo by potrebovali výcvik?

Odzbrojený fúzatý duch sa vrhol na Soulzeren, Lazlo skočil medzi nich. Duch chmatol palicu, chvíľu si merali sily. Lazlo za ním videl ostatných – roj duchov s bezzvýraznou tvárou a vytreštenými,

utrápenými očami, a nevládal palicu vyslobodiť. Duch mal nadprirodzenú silu. Neunavil sa. Lazlo nemohol nič robiť, keď sa popri tizerkánoch prešmykol ďalší útočník. Mladá žena so zúfalstvom v očiach a s ostrým hákom v ruke.

Zdvihla ho a sekla ním smerom dolu. Trafila...

... pontón na pravom boku a prepichla ho. Sane sa mykli. Soulzeren vykrikla. Z diery so sykotom unikal plyn a sane sa začali krútiť.

V tom okamihu Lazlovi preblesklo hlavou, že naozaj zomrie – presne podľa varovania, ktoré nevysvetliteľne dostal vo sne –, keď duch, s ktorým zápasil, zrazu... znehmotnel. Jeho ruky, ktoré palicu tak mocne zvierali, sa Lazlovi pred očami rozplynuli a prešli cez ňu. To isté sa stalo s mladou ženou. Hák jej vypadol z ruky, hoci ho nepustila. Jednoducho jej prepadol cez ruku a skončil na dne saní. A potom to najzvláštniešie: na tvári sa jej objavila číra, sladučká úľava a začala sa rozplývať. Zavrela oči, usmiala sa a zmizla. Nasledoval fúzatý muž. Kamenný výraz v okamihu nahradila eufória zo *slobody* a potom zmizol aj on. Duchovia sa rozplývali. Prekonali neviditeľnú hranicu, za ktorou našli slobodu.

Nie všetci však mali toľko šťastia. Väčšinu akási sila stiahla späť ako šarkany na povrázku a vliekla ich na kovovú ruku, odkiaľ sledovali, ako sa sane pomaly krúčia a unikajú im z dosahu.

Na údiv však nebol čas. Z pravého pontónu unikal plyn. Sane sa už-už išli prevrátiť. „Lazlo,“ skríkla Soulzeren, okuliare si potisla na čelo. „Prejdi na ľavobok a pevne sa drž.“

Poslúchol ju, jeho váha pomohla vyrovať naklonené plavidlo, kým Soulzeren na syčiacu diery po háku nacapila záplatu. Zbraň ešte vždy ležala na palube, matná a smrtiaca, a nôž takisto. Azareen a Eril-Fane, hrešteký stále vytasené, lapali po dychu, plecيا sa im prudko dvíhali a klesali. Horúčkovito si prezerali jeden druhého a hľadali zranenia. Obaja krvácali zo škrabancov na rukách a ramenách, ale to bolo všetko. Akoby zázrakom sa nikomu nič vážne nestalo.

Azareen sa zhlboka nadýchla a otočila sa k Lazlovi. „Zachránil si mi život, farandží.“

Lazlo takmer povedal „rado sa stalo“, ale vyslovene mu nepoďakovala, tak frázu prehltol a mlčky prikývol. Dúfal, že to prikývnutie pôsobilo dôstojne, hádam dokonca trochu drsne. Pochyboval však, že by sa mu to podarilo. Ruky sa mu triasli.

Celý sa triasol.

Sane sa prestali krútiť, ale stále sa vychyľovali. Stratili akurát toľko plynu, že im nezostávalo nič iné, len pomaly klesať. Soulzeren vztýčila plachtu a naklonila ju, zvrtila provu a zamierila k lúke za hradbami.

Lazlovi to vyhovovalo. Získajú trochu času, aby sa spamätali, než k nim dorazia ostatní. Pomyslenie na ostatných a ich otázky Lazla vrhlo z eufórie prežitia späť do reality. Otázky. Otázky vyžadujú odpovede. Aké odpovede? Obrátil sa k Eril-Fanovi. „Čo sa práve udialo?“ spýtal sa.

Bohobijca mlčky stál a sťažka sa opieral o zábradlie, pozeral do diaľky. Lazlo mu nevidel do tváre, ale veľa vyčítal zo sklonu jeho pliec. Tlačilo na ne ťažké bremeno. Veľmi ťažké. Spomenul si na dievča zo sna, dievča z terasy, a skúsil ďalšiu otázku. „Bola to Isagol?“

„Nie,“ vyhrkol Eril-Fane prudko. „Isagol je mŕtva.“

Tak kto to bol? Lazlo by sa možno vypytoval ďalej, ale Azareen ho odradila pohľadom. Vyzerala veľmi otrasene.

Zvyšok cesty dole mlčali. Pristáli mäkko, sane sa šepotavo súchali po vrcholoch vysokej trávy, až kým Soulzeren zložila plachtu a konečne zastali. Lazlo jej ju pomohol upevniť a zliezli naspäť na pevnú zem. Pristáli mimo tieňa citadely. Slnko žiarilo a strohá línia tieňa na svahu vytvárala jednoznačnú hranicu.

Na tom ostrom rozhraní, na pozadí temnoty, Lazlo zbadal bieleho vtáka, krúžil a plachtil. Vždy je nablízku, pomyslel si. Všetko sleduje.

„Predpokladám, že čoskoro prídu,“ povedala Soulzeren. Zložila si okuliare a predlaktím si utrela čelo. „Ozwin sa bude ponáhľať.“

Bohobijca vážne prikývol. Ešte chvíľku mlčky zbieral sily, potom zdvihol nôž a hák z paluby saní a odhodil ich. Prudko sa nadýchol. „Nebudem vám rozkazovať, aby ste klamali,“ pokračoval pomaly, „ale žiadam vás o to. Žiadam vás, aby sme to udržali medzi sebou, kým nevymyslíme, čo s tým.“

S tým? S duchmi? S dievčaťom? S absolútnym prekrútením všetkého, čo si obyvatelia Náreku mysleli, že vedia o citadele, ktorá ich beztak naplňovala paralyzujúcim strachom? Akú hrôzu by vyvolalo ich nové zistenie? Lazlo sa pri tej predstave striasol.

„Nemôžeme... nemôžeme to proste nechať tak,“ namietla Azareen.

„Ja viem,“ prisvedčil Eril-Fane zničené. „Ale ak to rozhlásime, nastane panika. A keby sme sa pokúsili zaútočiť...“ Preglgol. „Azareen, videla si?“

„Samozrejme, že áno,“ zašepkala s nesmiernou bolesťou. Objala sa rukami. Lazlo si pomyslel, že by ju mali objímať Eril-Fanove ruky, dokonca aj on sa dovtípil. No Eril-Fane, uväznený vo vlastnom šoku a žiali, si svoje ruky nechal pre seba.

„Kto to bol?“ spýtala sa Soulzeren. „Čo boli zač?“

Azareen sa zložila do trávy pomaličky ako tanečnica, ktorá robí pukerlík a klesne pritom až na zem. „Všetci naši mŕtvi,“ hlesla. „Poštvaní proti nám.“ Prísne oči sa jej zaleskli.

Lazlo sa obrátil k Eril-Fanovi. „Vedeli ste to?“ spýtal sa. „Než sme vzlietli, pýtal som sa, či je citadela prázdna, a vy ste mi povedali, že tam nie je nič živé.“

Eril-Fane zavrel oči a pomädlil si ich. „Nemyslel som... duchov,“ prehovoril, ledva to slovo vyslovil. „Myslel som telá.“ Zdalo sa, že si takmer zakrýva tvár rukami, a Lazlo pochopil, že ešte veľa tajomstiev nepozná.

„Ale to dievča,“ dodal opatrne, „ona nebola ani jedno, ani druhé.“

Eril-Fane si spustil ruky z očí. „Nie.“ S mučivou bolesťou a náznakom čohosi iného – žeby vykúpenia? – zašepkal: „Ona žije.“